

Hij kende 'Het huis De Engel' (uit 1939) van wonen aan de Nieuwehaven (het werkelijk bestaande huis werd enige tijd bewoond door de zangpedagoge Dini Erkens) en voer mee met binnenschepen voor zijn roman 'De rivier' (1946).

De muziek raakte (behalve als recensie-onderwerp en met het oprichten van de Nieuwsbladband 'The RN Compositors') geheel op de achtergrond, al heeft Ott nog wel een compositiepoging gewaagd: een zeemanslied voor de film 'De haven':

'Een matroos moet varen,
Hij moet de zeeën zien. . .'

Bij het Rotterdamsch Nieuwsblad werd Leo Ott ook Tante Koosje, een doorsnee-huisvrouw, die samen met tekenaar Octave de Coninck uitstapjes in en om Rotterdam maakte en daarover berichtte. Tot de bezetter daar vanwege de vele woordspelingen en andere aanstootgevende opmerkingen een einde aan maakte.

Het Nieuwsblad bleef in de oorlog verschijnen en werd daarvoor na de bevrijding gestraft met een verschijningsverbod. Toen de krant weer mocht verschijnen was Leo Ott hoofdredacteur. Alleen al door zijn werk in de onderzoekscommissies direct na de oorlog (hij hielp onder anderen Theo Uden Masman en 'The Ramblers' vrijspreken van verdachtmakingen) daartoe verzocht. Het Rotterdamsch Nieuwsblad was toen al zijn leven en zou dat tot zijn pensionering blijven.

Dankzij 'de woeste Ott', zijn broer Kees van wie hij al jarenlang niets had gehoord, kreeg Leo een moderne kijk op de journalistiek. In de moeilijke tijden had Kees (onverwacht per brief weer opgedoken) voedsel, kleding en koffie gestuurd, maar na een bezoek aan Rotterdam overstelpde hij broer Leo met boeken over de Amerikaanse journalistiek.

Zo ontstond de fameuze rubriek 'In de kijker', die van Leo Ott geen column mocht heten. Dagelijks schreef hij die rubriek en over de meest uiteenlopende onderwerpen. Leo Ott was niet alleen leergierig, hij kon ook luisteren naar allerlei deskundigen als hij zich ergens in wilde verdiepen.

Dat had hij al eerder in zijn privé-leven getoond. Toen zijn dochter in 1940 haar eindexamen gymnasium haalde sprak hij na de felicitaties de voor zijn familie nog steeds gedenkwaardige woorden: 'Wat kan zo'n meisje wat ik niet kan?', ging studeren en deed staatsexamen gymnasium.

Toen hij later tot de ontdekking kwam dat 'De Waarheid' niet altijd echt de 'Pravda' naschreef leerde hij Russisch om vervolgens